A.A. Grapevine

2026. november | AA tagok és mentális egészség | Kiemelt rovat

Klubház részegeknek! A világon az első

Visszatekintés a gyűlésteremre, ami oly sokaknak segített, egy helyre, amit társalapítónk „Az utolsó mérföldnek" nevezett.

1940. június 18-án a rejtélyes „AA" betűk kerültek fel egy megviselt zöld ajtóra New York egykor elegáns Chelsea negyedének jellegtelen részén. Nem volt túl bizalomgerjesztő ajtó, és a tábla sem volt feltűnő .

Mindazonáltal, azon az emlékezetes napon New York magáénak nyilvánította az egyetlen AA „szentélyt". És a részegek, lévén csodálatosan sietős fickók, akik mit sem törődnek az időhorizonttal, kevesebb mint 11 év alatt olyan érzelmi és hagyományrétegekkel ruházták fel, amilyenre egyetlen hétköznapi intézmény sem tehetne szert egy évszázad alatt.

A mára híressé vált „24. utcai klubház" továbbra is aktívan részt vesz az AA életében. Miután négy és fél évig az egész nagyvárosi terület „főhadiszállásaként" szolgált, 1944 decemberében a tengerészek csoportja vette át. Ma, Kormányosok Klubja néven, felújítva és sokkal vonzóbbá téve, mint régen, továbbra is a részeges tengerészeket szolgálja, akik az AA életmódot keresik.

Elég csak megemlíteni egy New York-i öregfiúnak a „24. utcát", és máris felcsillan a szeme. Az a szeretet, amivel oly sokan ragaszkodnak ehhez a helyhez, nem az előnyeiből, hanem – ahogy az emberek esetében lenni szokott – a gyarlóságaiból fakad.

A furcsa bejáratot, amelyet oly nehéz megtalálni, a fura címe jelzi – 334 1/2! Két régimódi téglafal közé beékelve az „1/2" szám megerősíti azt a tényt, hogy ott egyáltalán nem is kellett volna ajtónak lennie. Tegyük fel, hogy bizonytalanul bolyongsz a 24. utcában, keresve egy olyan címet, amiről a józan eszed azt súgja, hogy nincs. De mint sokan mások előtted és azóta, te is megtalálod a helyet. Remegő kézzel belököd az ajtót. Egy kis előszobában vagy, és ha olyan vagy, mint a legtöbben, habozol... abban az utolsó töredékmásodpercnyi, határozatlanságban, hogy bemenjél, vagy vissza még egy italra?

Előre! – mondod. És kinyitod a belső ajtót, hogy – semmit se találj! Semmit, vagyis csak egy hosszú, csupasz, alagútszerű és titokzatos kinézetű folyosót. Hova vezet?

Valójában ez csupán az átjáró két épület között, vissza egy furcsa melléképülethez a hátsó részben, ahol régebben kertek voltak.

Bill volt az, aki először „Az utolsó mérföldnek" nevezte ezt a folyosót – és azóta több százan, akik vonakodva bár, de végigmentünk azon az ijesztően hosszú úton,

egyetértettünk abban, hogy valójában nagyon hasonlított a végzet útján való meneteléshez.

Te is félsz egy kicsit, miközben végighaladsz „Az utolsó mérföld” teljes hosszán. De végül belépsz a belső szentélybe, ami első látásra sok mindennek tűnik sok ember számára: barátságos, alázatos, csendes, nyugodt – és valahogy egy kicsit ijesztő.

Ez volt a „gyűlésterem”. Egy régi pianínó, egy-két kártyaasztal, néhány jellegtelen szék és persze emberek. De az újonnan érkező szemében a szoba középpontjában a kandalló állt, fenyőfa lambériával, egyszerű fa kandallópárkánnyal és felette... amikor először láttad... a táblával, amelyen ez állt: „De Isten kegyelméből...”

A második emeleten volt egy másik, nagyjából ugyanekkora szoba, csak a tetőablak miatt valamivel világosabb és szellősebb. Itt, a titkárnő íróasztalán kívül, volt az, amit fenségesen „társalgó”-nak neveztek... két fonott dívány, három szék és egy asztal!

A túlsó sarokban egy ajtó vezetett két apró szobába, amelyek Lois és Bill lakhelyei voltak abban az időszakban, amikor az AA pénzügyeit könnyen el lehetett intézni egy régi boríték hátulján. Ma már csak Bill szobája maradt... és ő még mindig abban alszik hetente egyszer-kétszer.

Itt, a második emeleten ismerkedtél meg először az AA programmal. Itt ültél le, és ráztad ki magadból a másnaposságodat – és a régi életmódodat.

Az első gyűlésre az egy emelettel lejjebb lévő „belső szentélybe” mentél. Szinte szánalmas vonzalmat éreztél az ott lévő különös emberek iránt. Hamarosan nemcsak a keresztnevükről ismerted őket, hanem életük komor részleteiről is – tönkrement karrierek, szétesett családok, börtön, kórházak, erőszak és szívfájdalom.

Ott voltál, amikor Jack Alexander cikke megjelent a Saturday Evening Postban 1941 márciusában. Hallottad a telefonok szüntelen csörgését; te is kivetted a részed.

Túl elfoglalt voltál ahhoz, hogy sokat gondolkodj a saját problémáidon. És egy nap hirtelen rádöbbentél, hogy valami egészen csodálatos dologban veszel részt. Körülnéztél, és rájöttél, mit jelentett az a furcsa hely, ez a két piszkos szoba oly sokak számára. És mivel megengedhetted magadnak, hogy újra egy kicsit érzelmes legyél, valószínűleg azt mondtad magadnak... „A csudába is! Szeretem ezt a helyet.”

(Grapevine-ből, 1951. február)

Copyright ©The AA Grapevine, Inc. (2026. október). Engedéllyel újra közölve.